

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

Köszöntő szavak

2014
IV. negyedév

IV. negyedév

2014.10.4.

Egy költő egyszer ezt írta:

Feléd fordult a szívem, óh, Istenem!!

Benned van minden reményem.

Elmondom másoknak szent igazságaidat,
az egész emberiségnek a te nagy szeretetedet.

Hányszor olvastunk, mondtunk, vagy hallottunk hasonló, reménnyel, hittel teljes szavakat? De így van-e ez baj és nehézségek között is? Erős-e akkor a hitünk? A szavaink akkor is reménységtől sugároznak? Hittel teljesekek?

Ahasvérus (Xerxes) király első minisztere, Hámán, arra vágyott, hogy mindenki meghajoljon előtte. Mindig a figyelem központjában akart lenni. Nemhiába volt Perzsia legmagasabb rangú tisztségviselője.

Márdokeus nem volt hajlandó Hámán előtt meghajolni, ezért ő nagyon megharagudott. S amikor megtudta, hogy Márdokeus héber származású, bosszút forralt, de nem csak ellene, hanem az egész zsidó nép ellen. Népiirtást tervezett, Márdokeus elvesztésére meg emelvényt állíttatott. Ellenben Eszter, Márdokeus unokahúga és fogadott lánya, királyné lett, aki bátran kiállt Ahasvérus elé és elmondta neki, mit terveznek népe ellen. Ezt

követően Hámánt felakasztották a bitófára, amelyet Márdokeus számára készíttetett. Erről az eseményről bővebben Eszter könyvében olvasunk.

Az emberek állandóan vermet ásnak Isten népe számára (6. vers), de gyakran maguk esnek bele. Összeesküvést szőhetnek az igazak ellen, de a rossz visszazáll fejükre (Péld 26,27). Ezt néha a saját életünkben is megfigyelhetjük, de ha ilyesmi nem is történik meg velünk, legyünk nagyon biztosak abban, hogy végül mégiscsak bekövetkezik. Ezért ne aggódjunk amiatt, hogy „igazságtalan az élet”.

Ehelyett igyekezzünk a gonoszt jóval meggyőzni, ami összhangban van az Úrtól kapott paranccsal (Róma 12,17–21).

Pál apostol még szabadlábbon volt, amikor a Rómabeliekhez intézett levelét megírta, remélve hogy ezzel hozzájárul az ottani gyülekezet növekedéséhez és fejlődéséhez. Ellenben, római szabadságvesztése idején szavai és üzenetei nagyobb hatással voltak, mint korábban. Hallgassuk meg, mit mond erről Ellen White, Az apostolok története című könyvében, a 310. oldalon: “Így, noha látszólag minden lehetősége a tevékeny együttműködésre teljesen megszűnt, Pál befolyása sokkal hatékonyabbá vált, mintha szabadon látogathatta volna a gyülekezeteket, úgy, mint az előző években. Mint az Úr foglyát, a testvérek sokkal jobban szerették; szavai, melyeket, mint a Krisztus ügyéért megláncolt szenvedő intézett hozzájuk, sokkal több figyelmet és tiszteletet ébresztettek, mint amikor személyesen közöttük időzött.”

Ez csak két példa arra, hogyan változtatja Isten végül áldássá az ő népe bajait és szenvedéseit.

Legyünk tehát készek, hogy a bajokban is megmutassuk hitünket és reménységünket, mint az említett költő is, akinek a szavait ismét elolvassuk:

Feléd fordult a szívem, óh, Istenem!!

Benned van minden reményem.

Elmondom másoknak szent igazságaidat,

az egész emberiségnek a te nagy szeretetedet.

2014.10.11.

Amikor Dávid végül elfoglalta helyét a trónon, nagy munka várt rá. Az ellenség minden oldalról megcsonkította Izrael területét. Habár Saul nyugaton megpróbálta felvenni a harcot a Filiszteusokkal, de még ennél is többet foglalkozott Dávid üldözésével. Saul tulajdonképpen éppen a Filiszteusok elleni harcban veszett el. Időközben Izraelt megtámadták a moábiták, az amoreusok meg az edomiták. Amikor trónra lépett, Dávid gyorsan hadsereget gyűjtött, és támadást indított Izrael ellenségei ellen, minden oldalon győzelmet aratva.

Vajon Dávid kimondottan tehetséges hadvezér volt? Talán. Volt azonban egy titka, amelyről a 60. zsoltárban beszélt. (Amennyiben szükségesnek tartod, olvasd fel a 60. zsoltárt). Amikor Izrael Isten akarata szerint élt, minden úgy volt, ahogy lennie kellett, amikor azonban a nép elhagyta Istent, elromlott a helyzete. Ez a 60. zsoltár egy népvallomás. Nem említi Saul nevét, de úgy látszik, hogy a Saul idejében rájuk következett nehézségekről beszél, amikor Saul megvetette és elutasította Isten akarátát. Most Izrael hada ismét győzedelmeskedett. Világos, hogy ismét élvezték az isteni támogatást.

A Zsoltár utolsó szövege egyben az ima-ének záró megállapítása Isten támogatásáról és erejéről:

“Istennel győzedelmet nyerünk, s ő tapodja el ellenségeinket.”

Legyetek azonban óvatosak ezzel kapcsolatban. Az Isten akarata szerinti életmód nem jelent örök boldogságot és szerencsét, sem a szerencsétlenség nem jelenti azt, hogy valamiben hibáztatok. Ezt más bibliai igeszakaszok is bizonyítják, mint például Jób könyve és még sok zsoltár.

Tudnunk kell azt, hogy a bűnért végül megfizetünk, és hogy az Isten parancsolatai szerinti becsületes élet áldásos lesz, de lehet, hogy ezeket az áldásokat csupán az örökkévalóságban fogjuk majd élvezni.

2014.10.18.

A Prédikátor könyvét olvasva, szinte mintha hallanátok a sóhajtásait annak, aki magát prédikátornak nevezi. Mindene meg volt neki: pénze, sikere, bölcsessége és dicsősége. És mégsem volt teljesen elégedett. Minden hiábavalónak, jelentéktelennek tűnt előtte.

Amit úgy fordítottak, hogy “hiábavalóság és a léleknek gyötrelme” (álmodozás) a héber nyelvben „leheletet” jelent. Minden földi tervünk és munkánk olyan, mint a “lehelet”.

Erről a Zsoltár 62,9-ben is olvashatunk, ahol ugyanilyen értelemben használja a szót. Az embereket mindig csak az érdekli, ki a gazdag, és ki a szegény, ki a híres, ki az egyszerű ember. Isten szemszögéből azonban az ember csak olyan, mint a “lehelet” (semmi). Gazdagsága, dicsősége és hatalma nem járulhat hozzá az ember értékéhez, az örökkévalóság fogalmának fényében. Helyette Isten azt akarja, hogy inkább Őrá támaszkodjunk (8. vers), és egy neki tetsző életet éljünk (11. vers).

Ne fektessetek be abba, ami csupán “lehelet” (semmiség), helyette “bízatok őbenne mindenkor” (8. vers), és felmérhetetlenül értékes lesz örök jutalmatok.

A munkanapok alatt gyakran nem is vagyunk a tudatában annak, hogy mennyit fektetünk be a mulandóba: igyekezetünket, erőnket, és mindent, amik vagyunk.

Az idő, amit ma együttesen eltöltünk Isten magasztalásával: befektetés az örökkévalóságba. Ezért magasztaljuk Istent teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel és teljes elménkkel.

2014.10.25.

Éppen csak lement a kútra vizet merni, s közben találkozott az emberrel, aki megváltotta az életét. Felajánlotta, hogy “élő vizet” ad neki, és a tudtára adta, hogy teljességgel ismeri az életét, tudja, hogy már öt férje volt, és hogy ez mégsem akadályozza

Őt abban, hogy beszélgesse vele. Beszélt neki Isten imáadásáról lélekben és igazságban, ami sokkal jobb a szertartásoknál. Beszélt neki Istenről, akit be akart neki mutatni. Kétségtelen, hogy próféta, vagy lehetséges lenne, hogy Ő a Megígért?

Jézus tudatta vele, hogy valóban Ő a Messiás. Amikor ezt meghallotta, a samáriabeli asszony hamar beszaladt a városba, hogy másoknak is elmondja. "Jertek, lássatok egy embert, aki megmondott nékem mindent, amit cselekedtem" ujjongott. "Nem ez-e a Krisztus?"

A városlakók kétség kívül ismerték ezt az asszonyt; némelyek megvetették, mert rossz életű volt. Akkor miért siettek a forráshoz, hogy megnézzék Jézust? Talán máris észrevették, hogy megváltozott? Talán a Messiás az, talán nem, de annyit tudtak, hogy meg kell nézniük, miről beszél ez az asszony – és „sokan hívének benne a Samaritanusok közül” (Ján 4).

A 66. zsoltár végén, a zsoltárártó szinte ugyanazokat a szavakat ismétli: "Jőjjetek el és halljátok meg, hadd beszéljem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkemmel!" Ha ésszerűen gondolkodunk, éppen ez az, amit mindnyájan megtehetünk. Senkit sem érdekelnek a teológiai boncolgatásaink, vagy az „ujjal mutogatásunk” mások személyes erkölcsiségére – mindenki azt szeretné hallani, mi az, ami az életünket megváltoztatta. Ha igazi keresztények vagytok, arról fogtok bizonytságot tenni, amit Isten értetek tett. Isten mindenkit megszólít, mint a samáriabeli asszonyt is 2000 évvel ezelőtt: "Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne." Az örök életről csakis úgy tehetünk bizonytságot másoknak, ha mi már ittunk ebből a forrásból. Ezért hív ma bennünket Isten önmagához – az örök élet egyedüli és igaz forrásához.

2014.11.1.

Kedves testvéreim, ma reggel a Szentírásban feljegyzett áldás szavaival kívánlak köszönteni benneteket:

„Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet.

Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad.

Fordítsa az Úr az ő orcáját te reád, és adjon békességet néked.”

Az Izraelnek szánt előírások középpontjaként, ez az áldás nem a szentségről vagy a Törvény megtartásáról szól, hanem a kegyelemteljes áldásról, amelynek Izrael felismerhető jellegzetességének kellett lennie (4Móz 6,26/b).

A zsoltár 67. ennek az áldásnak a folytatása: (Olvasd fel a 67. zsoltárt)

Ellenben, ahelyett, hogy csupán Izraelre korlátozná, az egész világot arra szólítja, hogy fogadja el az isteni hajlandóságot. Amikor majd minden nép Istent dicséri, a föld is meghozza a termést (6. vers).

Az Ó Testamentumot, gyakran tévesen, olyan könyvnek tartjuk, amely csak Izraellel foglalkozik, az ő helyzetükkel, amelyet kiválasztott népként élveztek. Ám az egész Ó Testamentumban megtalálható Isten szeretetének üzenete minden emberhez. Isten Ábrahámnak megígérte, hogy „megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei”. (1Móz 12,3) Ezt a mondatot a 67. zsoltár külön kiemeli.

Csatlakozzunk a zsoltárköltő imakéréséhez, hogy az egész világ Istenhez jöjjön, és dicsérje Istent!

(A folytatáshoz válassz ki egy közös hálaéneket!)

2014.11.8.

Képzeljétek el, hogy Izrael népe között voltatok, amikor kijöttek Egyiptomból. Az Úr kimentett benneteket a súlyos rabságból, és most egy új földre vezet benneteket. Hála és dicsőség Istennek!

Ellenben, van itt egy kis gond: Elöttetek a tenger, mögöttetek a fáraó hadserege.

Isten azonban utat nyitott a tenger át. Partot értetek, és akkor megfordultok, visszanéztek és szemléltetek, hogyan zárulnak be a vizek az üldözőitek felett. Szabadok vagytok!

Évszázadokkal később Izrael népe még mindig a vörös-tengeri eseményekről beszélt. A 68. zsoltárban, Dávid ismét leírja, hogyan vezette az Úr Izraelt, az ő népét, hogyan oltalmazta és áldotta meg őket, hogy legyen ételük.

Zsolt 68, 9.10

“Bő záport hintesz vala, oh Isten, a te örökségedre, s a lankadót megújítod vala.. Benne tanyázott a te gyülekezedet: te szerzed jóvoltodból a szegénynek, oh Isten!”

Mi, ma ugyanannak az Istennek szolgálunk, aki ma is mindig gondoskodik rólunk. Neki semmi nem esik nehezére, ezért bátran követhetjük Őt, és mindig biztosan tudhatjuk, hogy gondoskodik a szükségleteinkről, ahogy tette hajdan az ő népével.

2014.11.15.

James Montgomery 1822 áprilisában egy metodista konferencián tartott előadást. Azzal a költeménnyel akarta befejezni, amelyet éppen akkoriban írt, és amely a 72. zsoltáron alapult. De a költemény közepén hirtelen sötét lett. Az emberek nyugtalanok lettek. Erre az igehirdető kijelentette: “De bennünk még mindig

itt van a világosság!” A nyugtalanság elmúlt, Montgomery pedig folytatta az igehirdetést.

Ez az esemény a mi időnket szemlélteti. Érzitek-e néha, hogy félni kezdetek a modern kultúra „sötétségében”? A mai keresztényekben mintha több félelem lenne, mint hit. Nyugodjatok le! Még mindig van bennünk világosság. Isten még a szívünkben él, és az ő fénye világítja be a sötétben tapogatózókat. Isten még mindig erősen a kezében tartja a dolgokat.

Hirdetnünk kell a reménység és győzelem üzenetét! Ígérjük meg Istennek, hogy az Ő világossága leszünk. Hallgassuk meg Ésaías próféta szavait, amelyek ma bennünket szólítanak fel, hogy világoskodjunk.

(Olvasd fel Ésaías könyvéből: 60,1-3.,22)

2014.11.22.

A posztmodernség és a relativizmus irányzatának idejében élünk. Azt, ami tökéletes – megkérdőjelezzük, sokan nem is tartják fontosnak. Az igazság, sokak számára, egy relatív kategória. Habár ez az Úr eljövételének közelségére mutat, ez mégsem egy új keletű kérdés. Már Pilátus felvetette az ismert kérdést, amelyet a János 18,38-ban jegyeztek fel: “Mi az igazság?” Érdekes, hogy erről éppen Jézust kérdezte meg, aki minden igazság forrása, és maga az igazság. Amikor szembenézünk a világtörténelem utolsó idejével, biztosítsuk ki magunkat, a Szentlélek segítségével, hogy biztosan megtaláljuk a választ erre a kérdésre; és ne csak, hogy tudjuk, mi az igazság, hanem meg is ismerjük az igazságot, azaz Jézus Krisztust, a mi Urunkat. Ő mondta: “Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” (János 14,6).

Isten az Egyházát kérte fel ennek az igazságnak a hirdetésére. Arra tanítottak bennünket, hogy “Isten őrállókul és a világosság

hordozóiul helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten Szavából rájuk ragyog a csodálatos világosság. Rájuk bízta a legünnepélyesebb, legfontosabb munkát – az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetését. Nincs más munka, amely ilyen nagyfontosságú lenne. Nem szabad megengedniük, hogy bármi más kösse le figyelmüket.” (EGW, 9T 19)

Isten kegyelmének segítségével, először nekünk kell megértenünk az üzenetet, amelyet hirdetniük kell a világnak. Meg kell ismernünk Krisztust, aki az Igazság. Ő maga mondta: „És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (Ján 8,32). Micsoda előny megismerni Jézust, megismerni az igazságot, és várni a mi drága Barátunk, Megváltó Jézus Krisztusunk második eljövételét, aki egyesít bennünket az igazságról való bizonyágtevésben!

2014.11.29.

Mielőtt feláldozta magát a kereszten, Jézus így imádkozott Atyjához: “Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Ján 17,20.21). Isten azt tervezte, hogy felújítja a harmonikus kapcsolatot közte és a teremtményei között. Pál apostol mondta: “Mert Ő a mi békességünk, ki eggyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett válaszfalat, Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtse Ő magában, békességet szerezvén” (Ef 2,14-15). Krisztus le akarja dönteni az ember által felállított akadályokat, amelyek elválasztanak bennünket tőle és egymástól.

A pünkösdi evangéliumhirdetés alkalmával, minden nyelvi akadály eltűnt, és az emberek saját nyelvükön hallgathatták

és érthették meg az evangéliumot (ApCsel 2,7-11). Kornélius otthonában, Péter megértette Isten szándékát, hogy elhárítson minden faji és társadalmi akadályt. “Péter pedig megnyitván száját, monda: Bizonynal látom, hogy nem személyválogató az Isten. Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, aki őt féli, és igazságot cselekszik.” (ApCsel 10,34.35). Pál végül kihangsúlyozza: “Mert a kik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztetek fel. Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” (Galata 3,27.28). A hívők egysége Jézus átformáló igazságának legjobb bizonyítéka. Isten népének egysége bizonyítja a világ előtt, hogy Jézus szolgálata valóban Istentől van (János 17,21).

Második eljövetelekor, Jézus egységes, szeretettel teljes népet akar látni, amely világszerte hirdette az ő igazságát, és befejezte a rábízott munkát.

Az én imám az, hogy akkor majd mi is meghalljuk ezeket a szavakat: “Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.” (Máté 25,21).

2014.12.6.

Az egyik adventista gyülekezetben egyszerű üvegajtó választotta el az imatermet az előszobától. Az egyik hívő, nem vette észre az üvegajtót, amely elválasztotta őt a teremtől, ahova be akart lépni, nekiütközött az üvegajtónak, és az darabokra tört.

Az élet sokkal egyszerűbb volna, ha mindig minden úgy volna, ahogy kinéz. Amit látunk, gyakran nem tükrözi a valóságot, rejtett tényezők határozzák meg az eseményt és a viselkedést. Hogyan ismerhetjük fel, tehát, az élet mélyebb dimenzióit?

Az élet egy küzdelem a jó és a rossz között, amely egyben a szórakoztatóipar által piacra bocsátott filmek és videós felvételek szüntelen témája. Álmodhatunk arról, hogy milyen életet,

családot, közösséget szeretnénk, de a gonosz támadásait sokszor csak tehetetlenül szemléljük. A gonoszság széttepi a közösség egységét, bizalmatlanságot hint, tönkreteszi a békét, fájdalmat, szomorúságot, halált okoz; szenvedések és bűn közepette tart bennünket.

Hogy találjuk meg a kiutat ebből a helyzetből? A választ Pál apostol szavaiban találjuk: “miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát...” (Ef 1,13).

Az evangélium egy állandó lelki összetűzésről szól, az Isten és egy ellenség összetűzéséről, akit a Biblia sokféle névvel illet, így például: sátán, kígyó, fenevad, e világ istene, stb. Indítékai az irigység és a gőg, alapvető célja, hogy elfoglalja Isten trónját.

Az ellenség szándéka világosan kitűnik Jézus pusztai megkísértéséből: a sátán célja, hogy Isten helyett őt imádjuk (Máté 4,8-10). Azzal vádolja Istent, hogy nem méltó a bizalomra, és kétségbe vonja, hogy Istennek joga van az általános imádatra. Megkérdőjelezi az isteni igazságot, megtámadja Isten Szavát, Isten Törvényét, Isten népét. Ellen White könyve, A nagy küzdelem, történelmi áttekintést ad arról, hogyan hatottak a sátán támadásai, az Isten és az ő igazsága ellen, az emberiség és a Krisztus egyházának történelmére.

Éppen az összetűzések miatt, az élet választás elé állít bennünket: vajon Istennek akarunk-e élni, vagy az ő ellenségének? Miután az adventisták Isten mellett döntöttek, az isteni igazság ismerete egyesíti őket. Nem csak arra törekszünk, hogy megismerjük az isteni igazságot, hanem hogy növekedjünk is Isten igazságának ismeretében. Mi is azért gyűltünk ma egybe, mert egyesít és összeköt bennünket Isten igazságának ismerete, és ebben növekedni akarunk. Használjuk azért e szent nap minden pillanatát arra, hogy jobban megismerjük, és tökéletesebben dicsőítsük azt, akitől a szombatot kaptuk.

2014.12.13.

Egyik nap, Jézus, Samária és Galilea között haladt át. „Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, és kiáltozva kérték: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak.” És amíg odaértek, megtisztultak. Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?”“ (Luka 17,12-18)

Fontos megfigyelni, hogy mind a tíz bélpoklos kiáltozott, és arra kérte Jézust, hogy segítsen. A pogány országok határvidékén, a társadalom kivetettjeinek e vegyes csoportja utolérte Jézust, és kérte, hogy gyógyítsa meg őket. Jézus eleget tett a kérésüknek, és visszaadta az egészségüket. A Bibliában azonban azt olvassuk, hogy „egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent“ (Lukács 17,12-18. - Ref. ford. Bibl.)

E történet egyik fontos tanulsága, hogy csak egy bélpoklos „látta”, hogy meggyógyult. Bizonyára a többi sem nem tudta nem észrevenni milyen csodálatos módon hagyta el testét a bélpoklosság. Látniuk kellett. A jelentésben használt „látta” szó, sokkal többet jelent, azt jelenti: megfigyelni. A szó arra utal, hogy a bélpoklos megértette a csoda jelentőségét. Amikor a bélpoklos felfogta, hogy mi is történt vele valójában, szíve megtelt hálával. A többi kilenc is látta talán, de nem gondolkodott eleget a megtörtént csodáról. Az az egy bélpoklos visszatért, és hangosan, érthetően köszönetet mondott az Orvosának. A Jézus által feltett fontos kérdés így hangzik: „Hol van a többi kilenc?”

Ellen White, a „Jézus élete” című könyven mondta: „A menny összes kincsét feláldozta a megváltásukért, mégis közömbösek az Ő nagy szeretete iránt“. Talán a Megváltó ma is felteszi a kérdést: Hol vannak a hívők? Hol vannak a hálás szívű emberek? Hol

vannak azok, akiket annyira meghatott Istennek a Golgotán kinyilatkoztatott kegyelme, hogy a megváltást tartják egyetlen olyan dolognak, amelyről érdemes beszélni? Hol vannak azok, akiknek életét megváltoztatták az evangéliumi igazságok?

Vajon mi ilyen hívők vagyunk? Hálás szívvel jöttünk el Isten házába? Ha igen, akkor énekeljünk Neki hálaéneket, olyan szívből jövőt, amely megértette, mit tett érte az Isten.

2014.12.20.

Jeronimusz, ismert bibliafordító, Betlehemben kezdte el a szolgálatát, majdnem négy évszázaddal azután, hogy Jézus ott járt, és 14 évszázaddal Dávid király születését követően. Jeronimusznak 23 évre volt szüksége ahhoz, hogy befejezze a Biblia latin nyelvre való fordítását, a héberből és a görögből, így valósítva meg azt az álmát, hogy “rejtett kincset tárjon latin nyelvű olvasói elé”. Az ő fordítását, a Vulgatát, évszázadokon át nagyra becsülték és hivatalos latin nyelvű fordításként használták.

Jeronimusz szerette az egész Bibliát, de különös élvezettel olvasta a zsoltárokat. Kedvenc szöveghelye volt a Zsoltár 1,2: “Hanem az Úr törvényében van az ő gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal.” Jeronimusz, a zsoltáríróhoz hasonlóan ugyancsak tudta azt, hogy az Isten Szavával töltött idő az örömteljes élmény kulcsa.

A Jordán partján állva, felkészülve arra, hogy Izraelt bevezesse az Ígéret földjére, Józsué hasonló üzenetet kapott: “El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, (...) mert akkor leszel jó szerencsés a te útjaidon, és akkor boldogulsz.” (Józsué 1,8)

Ha boldogok akartok lenni, ha valóban sikerre vágytok, tegyétek az első helyre Isten Szavának tanulmányozását. Jeronimusz olvasóihoz hasonlóan, kiderítitek majd, hogy Isten Szava egy kincsesláda, amely csak arra vár, hogy felfedezzétek. Hiszem, hogy ma reggel is, a szombatiskola keretében, Isten Szavának újabb kincseit fogjuk felfedezni.

2014.12.27.

Ezékiás király és Jeruzsálem lakosságának nem sok reménye maradt. Az Észak-Izraeli királyság megbukott Asszíría előtt, s most az asszír birodalom képviselője Jeruzsálem falai előtt állt, és kérte Ezékiástól, hogy adják meg magukat. Az Istenbe vetett hitbe bízva, Ezékiás elvetette ezt a követelést.

“Micsoda bizodalom ez, amelyben te bizakodtál?”, csúfolódott az asszír hadvezér. “Csak szóbeszéd; tanács és erő kell a hadakozáshoz.” Felmerült benne a kérdés, vajon Ezékiás azt várja, hogy Egyiptom mentse meg? Ha Egyiptomra támaszkodik, figyelmeztette őt, a már megrepedt nádszálra támaszkodik, amely megszúrja és áthatol annak tenyerén, aki rá támaszkodik (2Kir 18,18–21). Utána a népet szólította megadásra, és ostrommal fenyegette őket, abban az esetben, ha nem adják meg magukat. Végül már azt is mondta, hogy Isten akarata az, hogy megadják magukat.

Ellenben Ezékiás hite nem ingott meg. Nem válaszolt közvetlenül az asszír fenyegetésre, hanem Istenhez imádkozott. Isten megígérte a menekvést, és másnap éjjel 185 ezer asszír katona halt meg álmában. Aki túlélte, gyorsan elmenekült.

Ezékiás a nehéz napokban Dávidhoz hasonlóan viselkedett. Talán még el is olvasta az 56. zsoltárt, hogy felbátorodjon. Kire is támaszkodott Ezékiás? Nem támaszkodott a megrepedt nádszálra, hanem Istenre, aki vezetni fogja.

Ezen a 13. szombaton is eljöttünk Isten házába, hogy kifejezzük Isten iránti hálánkat a vezetéséért és a gondviseléséért ebben a negyedévben, és hogy megkérjük, vezessen bennünket az előttünk álló időszakban. A jövő bizonytalan, de mialatt felújítjuk Istennel a szövetségünket, azt bizonyítjuk, hogy Istenre támaszkodunk.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014

Istentiszteleti használatra